

DE VERDWENEN JONGEN

Nanda Roep

Illustraties: Silvester

De verdwenen jongen

INKIJKEXEMPLAAR

Colofon:

Uitgeverij Nanda

ISBN: 9789490983208

Copyright tekst © 2003, Nanda Roep

e-book uitgave: 2011

Illustraties en omslagontwerp: Silvester

Alle rechten voorbehouden

Menukaart

Ontvangst	Wie is Wie?
Entrees	Een vreemde jongen... Wie spookt daar? Frida schrikt
Diners	Het beest van Biesland Papa is verdwenen! De geheime waarschuwing Hoe verdrijf je een geest? De tweede achtervolging De zombie wil een vriendin
Desserts	Is dat een zwerver?

Wie spookt er nú weer?!

Plaza Parkeerplaats!

Bijgerechten Papa's tomatensoep
Basilicumbrood
Adems brooddip

Wie is wie?

Deze nieuwsgierige jongedame is het oudste kind in huis. Het betekent dat zij de knapste is en bovendien het beste kan speurneuzen. Vindt ze zelf... De bijdehante meid is dol op liefdesverhalen, zolang die maar niet over haar gaan. Ze heet **Luna**.

Dit giechelkontje is het tweede en meteen ook laatste kind van haar ouders. Zij is daarom de schattigste en dus wil iedereen het liefst met háár vriendinnen worden. Vindt ze zelf... Haar grote zus moet niet denken dat ze haar met jongens kan pesten, want van zulke flauwe grapjes begint dit wijsneusje heus niet te blozen! Ze heet **Lotte**.

Deze rondborstige dame is mevrouw Veldstra – **mama Marianne**. Zij is de trots van het gezin, want Marianne is operazangeres. Geen gewone, nee, een echte ster die over de hele wereld optreedt. Zij is daardoor veel van huis, maar dat geeft niet, want nu is ze tenminste niet bezorgd als er vreemde jongens op bezoek komen!

En dit is hun lieveling: papa Hans Veldstra, de enige man in huis. Hij zit vol nieuwe ideeën voor zijn kinderrestaurant Plaza Patatta, wat ‘plaats (van) patat’ betekent. Papa knutselt, timmert, en kokkerelt of zijn leven ervan afhangt. Morgen krijgt hij een grote groep gasten en er is slechts één probleem: hij kan totaal niet koken...

Samen wonen ze sinds kort boven hun kinderrestaurant in Biesland, aan de rand van het bos. Hier, in hun woonkamer, ontvangen ze allerlei gasten.

Een vreemde jongen...

Nou ja... het is dus de *bedoeling* dat ze allerlei gasten krijgen, maar sinds de opening van het restaurant is het niet erg druk geweest. Toch blijft papa vrolijk.

‘Let maar op,’ zegt hij steeds, ‘als het straks zomer wordt, wemelt het hier van de toeristen. Dan zit Plaza Patatta echt wel vol, hoor!’

Eerlijk gezegd is het wel goed dat er nauwelijks iemand komt, want nu heeft papa tijd om beter te leren koken. De hele week heeft hij nieuwe recepten uitgeprobeerd. Morgen komt er een grote groep eters en het enige dat papa tot nu toe weet, is dat hij tomatensoep zal maken. Op zich kan er met soep weinig misgaan, denken Luna en Lotte, dus het is het proberen waard.

Maar daarna? Je kunt gasten toch niet laten komen voor alleen een kopje soep? De mensen worden vast boos als ze moeten betalen voor zo’n klein gerechtje!

Gisteren was papa druk aan het experimenteren met een appeltaart-sorbet. ‘We doen een punt appeltaart in een mixer,’ zei hij vrolijk. ‘Daar schep ik grote bollen vanille-ijs bij. En misschien chocolade-ijs, of kaneel.’ Hij kiepte alles erin. ‘Een dikke toef slagroom en ik sprenkel er gedroogde appeltjes bij...’

Wiiiee, de mixer mengde alles door elkaar.

Vol verwachting goot hij het in een beker en zei: ‘Is dit geen heerlijk toetje?’

Met opgetrokken wenkbrauwen keek Luna naar de ijsdrab waarin brokjes appel, verlept deeg en rozijnen dreven.

‘Proef eens?’

Maar Luna schudde nee en Lotte had net papa’s pannenkoeken-met-krokante-korstjes al gehad. De gedachte aan slap geworden taartdeeg in lauw ijs werd haar teveel.

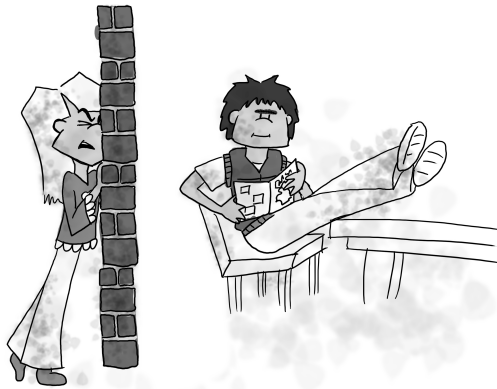
Vandaag is er slechts één gast. Een jongen met een dikke bos diep zwarte haren. Hij leest een stripboek. Af en toe kijkt hij om zich heen, maar dan duikt hij weer in zijn boek. Hij denkt dat hij alleen is. Dat lijkt ook zo, maar het is niet helemaal waar. Want achter de muur, op de wenteltrap, staat Lotte. Ze leunt zo ver naar voren dat ze met haar gezicht de muur raakt. Haar linkeroog is dicht, en met haar rechter gluurt ze door een piepklein scheurtje in de muur. Zo kan ze hem *nét* zien.

Ze hoort niet dat Luna op haar tenen de trap afdaald. Als die fluistert: ‘Mooie jongen, hè?’ schrikt Lotte zich rot.

Gemeen zingt haar zus: ‘Lotte is verliéhiefd.’

‘Ssst!’ doet Lotte eerst. En dan zegt ze: ‘Verliefd? Echt niet!’

‘O nee?’

Lotte wil het niet, maar toch krijgt ze een rood hoofd. Daarom geeft ze Luna maar gauw een elleboogstoot voordat ze zegt: ‘Dit is dezelfde jongen van gisteren. En eergisteren. En de dag daarvoor. Hij komt hier al vier dagen, dat is toch niet normaal? Hij praat niet, bestelt niks en als je even niet hebt gekeken, is hij plotseling verdwenen.’

Luna glimlacht vals terwijl ze zegt: ‘Als hij niets hoeft te betalen, dan hoeft hij toch ook niet te wachten tot zijn liefje hem uitzwaait?’

‘Neehee.’ Lotte draait met haar ogen. ‘Maar hij doet zo *gek*. Gisteren hield hij de hele tijd een zonnebril op.

Vandaag zit hij weggedoken in zijn kraag. Hij draagt een veel te grote pet. Het is... alsof hij niet *wil* dat we hem herkennen.'

'Mmm.' Luna gluurt ook door de kier. 'Dat is vreemd...'

